

[Kirkeministeren.]

over for Rigsdagen og Ministeriet i saa Henseende en Godsforvalters Stilling, og det er Godsejeren, der bestemmer over Anvendelsen af Midlerne, ikke Godsforvalteren.

Hvad angaar den anden Fond, Præstetiendemidlernes Reservefond, er der i det sidste Aar anvendt nogle Midler deraf. Med Hensyn til Anvendelse af Midlerne fra denne Fond har jeg Bemyndigelse i en kgl. Anordning af 1914, som handler om Anvendelsen af denne Reservefond, og der opregnes i den kgl. Anordning, hvad disse Midler skal anvendes til, f. Eks. til Lønning af Stiftskassererne og til Indkøb af Obligationer, hvis de er under Pari. Men Anordningen indeholder til sidst en Bestemmelse om, at foruden det, som er nævnt i det foregaaende, kan Kirkeministeren anvende Beløb af denne Fond til andre kirkelige Formaal. En saadan Bemyndigelse findes ikke i Anordningen, som gælder Kirketiendemidlernes Reservefond. Derfor var det, at Folketinget var noget i Tvivl. Finansudvalget overvejede Sagen samvittighedsfuldt og indgaaende og gik til Kammeradvokaten for at faa Vejledning der. Men det endte med, at Folketingets Finansudvalg gav sin Tilslutning. Folketinget har derefter godkendt det, og Landstinget har godkendt det ved Tillægsbevillingsloven i Fjor. For den anden Reservefonds Vedkommende har jeg Bemyndigelsen i den Bestemmelse, at Kirkeministeren kan anvende Beløb af den til andre Formaal.

Den ærede Ordfører for Venstre (Jensen-Stevns) udtalte, at der var Betænkelighed ved disse Anvendelser, og at der var Bekymring for Kirkeskattens Størrelse, og han bad mig om at fortsætte Forhandlingerne med Finansudvalgene — baade Landstingets Finansudvalg og Folketingets Finansudvalg —, hvad jeg er rede til. Jeg indser imidlertid klart, at man maa tage hele Folkekirkens Økonomi op til en samlet Drøftelse, hvad jeg ogsaa har sagt i Udtalelser; jeg har fremsat tidligere.

For Øjeblikket har vi et kirkepolitisk Udvalg, som skal overveje Forholdet mellem Staten og Folkekirken, og i disse Overvejelser er det økonomiske et meget vigtigt Forhold. Allerede for mere end et Aar tilbage, efter at vi var færdige med det Emne, som vi indtil den Tid havde gennemdrøftet i det kirkelige Udvalg, og som kunde sammenfattes under Navnet Forfatnings-sagen, tog vi fat paa de økonomiske Spørgsmaal, og Drøftelsen deraf er vidt fremme. Der er i Løbet af sidste Sommer indsamlet saa mange Oplysninger om Folkekirkens økonomiske Forhold til Brug for det kirke-

lige Udvalg, at jeg haaber, at der, naar Rigsdagen træder sammen igen, kan foreligge en Udtalelse fra dette Udvalg om Folkekirkens økonomiske Forhold. Saa, forekommer det mig, er Tiden inde til at drøfte indgaaende med Rigsdagen, hvorledes det i Fremtiden skal ordnes; thi jeg anerkender, at der er Forhold, der trænger til en Ordning, og som det er paatrængende nødvendigt at faa truffet forskellige Bestemmelser om. Jeg mener, at disse Bestemmelser bl. a. maa gaa i Retning af større Offentlighed, men jeg er rede til, og jeg glæder mig til at drøfte disse Bestemmelser med Rigsdagen under de Former, som Rigsdagen og Ministeriet kan blive enige om allerede i den Rigsdagssamling, som begynder til Efteraaret.

Jeg tror, at jeg hermed har svaret paa de vigtigste af de Spørgsmaal, der har været rettet til mig. Jeg haaber paa et godt Samarbejde med Rigsdagen om disse Forhold; nu er de modnet, vi har levet under dem siden Kirkelovene af 1922, og der er indhøstet Erfaringer om, hvordan de har virket. Ministeriet og Rigsdagen maa da søge i Fællesskab at finde Fejlene og stræbe efter at blive enige om de Ændringer, som nødvendigvis maa træffes.

Jensen-Stevns: Jeg glæder mig meget over de Udtalelser, som den højtærede Kirkeminister fremsatte for et Øjeblik siden. Jeg forstod paa den højtærede Kirkeminister, at han vilde arbejde videre med denne Sag, og at han var villig til at fortsætte de Forhandlinger, som har været ført om disse Spørgsmaal, dels i Folketingets Finansudvalg, dels ogsaa i Landstingets Finansudvalg. Men navnlig glædede jeg mig over, at den højtærede Minister kunde stille i Udsigt, at han til Efteraaret vilde være naaet saa langt med sine Overvejelser angaaende dette Spørgsmaal, og at Arbejdet i det kirkelige Udvalg kunde være kommet saa vidt, at Sagen til Efteraaret kunde optages til almindelig Overvejelse i Rigsdagen; thi jeg er enig med den højtærede Kirkeminister i, at der foreligger adskillige Ting her, hvis Nyordning nu trænger sig paa. Under disse Forhold er der jo ikke saa megen Anledning til at fordybe sig i de Enkeltheder, som har været fremdraget her i Dag; der er kun en eneste Ting, jeg maa opholde mig ved et Øjeblik.

Jeg hørte med Tilfredshed, at den højtærede Minister gav mig Ret i den Betragtning, at den Kirkeskat, som nu udskrives, allerede er tilstrækkelig stor. Det erkendte Ministeren, og jeg lagde Mærke til, at han